

71.

Així un núvol es fon i deixa el cel més blau.
Així una fulla pensa que es fa lliure quan cau,
i s'apaga aquest vespre tan lent i tan segur,
sobre els camps, pels camins on ja no va ningú.
Així en la fosca es perd el pas d'un vagabund...

Déu meu, ja estic a punt.

Ja vençut, però encara sota el meu estendard
—més tard, potser seria massa tard.

Març, 1940